

koncentrere sig om en delvis nedrustning i nutidens „grå verden“. Den britiske delegation havde i fællesskab med USA, Frankrig og Canada stillet et resolutionsforslag efter disse retningslinier.

Den amerikanske delegeredes indlæg formede sig fortrinsvis som en gennemgang af Eisenhowerplanen om udveksling af militære oplysninger og om inspektion og kontrol fra luften. Han beklagede, at denne plan stadig ikke var godkendt af Sovjet. Baggrunden for planen var det videnskabelige, fra begge sider anerkendte faktum, at det er teknisk umuligt for et kontrolorgan at opdage skjulte atombombelagre. Det var hyklerisk at fortsætte med at kræve øjeblikkeligt forbud mod og ødelæggelse af atomvåben, når man kendte de videnskabelige fakta.

Den amerikanske delegerede imødegik i enkeltheder de fra sovjetrussisk side fremsatte indvendinger mod planen og spurgte bl. a., hvorfor Sovjetunionen ikke er villig til at gå med til et øjeblikkeligt praktisk program med henblik på at forhindre overraskelsesangreb, hvis Sovjet alvorligt frygter et angreb fra vestmagterne.

Den franske delegerede erkendte, at man befandt sig i en mindre gunstig situation, end man sidste år havde håbet på. Det var ofte blevet hævdet, at de politiske uoverensstemmelser måtte løses før nedrustningsproblemet, men man burde efter hans mening snarere angribe begge problemer samtidig. Han appellerede til Sovjetunionen om at opgive sine krav om en altomfattende plan og i stedet bidrage til at gennemføre, hvad der er øjeblikkelig muligt.

Også den svenske delegerede konstaterede, at det fremgik af nedrustningskommissionens drøftelser, at situationen i 1955 var mindre gunstig end i 1954. På den ene side havde Sovjetunionen ikke siden sit forslag af 10. maj 1955 foretaget noget for at udjævne meningsforskellene med hensyn til kontrolspørgsmålet, ej heller havde Sovjet taget noget skridt henimod en virkelig klargørelse af de sovjetiske planer. På den anden side havde USA ved at tage reservationer med hensyn til ethvert tidligere standpunkt afstedkommet om ikke en vis forværrelse, så i det mindste en beklagelig usikkerhed i situationen.

Manglen på videnskabelige metoder til at

opdage skjulte lagre af atommateriel var ikke nogen ny faktor. Det nye var, at Sovjetunionen i 10. maj-forslagene og USA ved Eisenhowerplanen havde draget den konklusion deraf, at der udkræves forholdsregler til at sikre mod overraskelsesangreb. En gennemførelse af sådanne planer var naturligvis meget ønskelig, omend det ikke var den nedrustning, som 9. plenarforsamling havde forudset.

Danmarks delegerede, folketingsmand Aising Andersen, udtalte, at forsoningens og kompromisets vej stadig var den eneste farbare, når det gjaldt en løsning af nedrustningsspørgsmålet. Kun enighed, ikke en flertalsbeslutning, ville kunne løse dette problem. Den danske delegation mente, at der stadig var plads for optimisme, idet ikke blot de små lande var interesseret i en løsning, men også stormagterne måtte søge en sådan i egen interesse.

Den danske regering påskønnede det initiativ, som var taget af de fire store i Genève, og fandt derfor, at nedrustningskommissionen skulle indbefatte de dér fremsatte planer i sine overvejelser. Det var et fra alle sider erkendt beklageligt faktum, at udviklingen på atomområdet havde gjort en virkelig effektiv kontrol af atommateriel stadig mere vanskelig. Dette gav dog ingen grund til at miste modet. Man havde fra dansk side med tilfredshed erfaret, at spørgsmålet om forbud mod nationale atomforsøgs eksplosioner til militære formål var blevet taget op i nedrustningskommissionen.

Det af Storbritannien m. fl. lande fremsatte resolutionsudkast optog under debatten en række ændringsforslag bl. a. stillet fra sovjetrussisk og indisk side, hvorimod andre sovjetiske samt et syrisk ændringsforslag afvistes. Det ændrede resolutionsforslag vedtoges af 1. udvalg med 53 stemmer mod 5 (østblokken) og bekræftedes af plenarforsamlingen den 16. december 1955 med 56 stemmer, idet kun 7 (østblokken) stemte imod. Ved afstemningen stemte de nordiske lande for alle forslagens bestemmelser og imod ændringsforslagene.

Resolutionen opfordrer vedkommendestater og navnlig dem, der er medlemmer af nedrustningskommissionens underudvalg, til at fortsætte deres bestræbelser for at nå til enighed om en omfattende nedrustnings-